

INTERSINDICAL-CSC

SOM EL SINDICAT INDEPENDENTISTA I DE CLASSE

Marina Sureda: 'No som prou conscients de la potencialitat que pot tenir estar associat, afiliat o coordinat en entitats sensibles a la causa'

Parlem amb Marina Sureda, portaveu d'Educació de la Intersindical-CSC, dins de la sèrie 'I ara, què?'

VilaWeb ha demanat a [diverses personalitats independentistes què cal fer](#), després d'haver constatat la divisió que hi ha dins el govern de Catalunya, tal com es va veure al parlament. Aquesta sèrie especial vol ser una contribució al debat que, sens dubte, cal fer entre tots en un moment tan delicat com el present. Al final de la sèrie, publicarem una selecció dels comentaris que ens hagin enviat els nostres subscriptors. [Enllaç a la notícia a Vilaweb.](#)

Parlem amb **Marina Sureda**, portaveu d'Educació de la Intersindical-CSC.

—L'independentisme s'ha dividit en dos blocs? Quin significat té això si penseu que sí?

—La riquesa de l'independentisme és precisament la diversitat i la pluralitat que té. L'eix nacional va de dreta a esquerra i està bé que això es vegi reflectit en l'arc parlamentari i en la societat en general. El problema no és la creació de blocs sinó la manca de lideratges i d'estratègia. Quan l'objectiu és clar però no hi ha ningú que dibuixi el camí per arribar-hi apareix la desorientació. I no solament això, sinó que les eines i l'estratègia anteriors tampoc no han permès d'assolir els objectius. Ens hem de preparar per a un nou embat, aquesta vegada essent més conscients de la força que té un estat pel simple fet de ser estat. I tenir les estratègies clares i consensuades per a combatre-la. Ara bé, això no serà fàcil si no sorgeixen uns lideratges que ens facin de far en el camí. I per lideratges no em refereixo als polítics i prou. N'han de sorgir també de les entitats civils i dels sindicats. Calen uns lideratges més compartits entre tots els actors. Cal que l'independentisme sigui al capdavant i sigui referent a tot arreu, com ja passa en l'activisme social i a la Cambra de Comerç.

—Què cal fer per tornar a agafar la direcció del procés i deixar d'anar a remolc de la repressió de l'estat espanyol?

—Persistir i enfortir-nos. Com a professora sempre he pensat que si alguna cosa no surt bé, s'ha d'analitzar en profunditat per corregir-ne allò que no funciona. No tinc la sensació que aquest exercici s'hagi fet després de l'octubre del 17. Cal una anàlisi seriosa, sense retrets, deixant l'emocionalitat a banda i, d'aquesta manera, identificar totes les mancances que tenim com a moviment independentista per a treballar-les. Cal prendre consciència d'això, és el primer pas per a esbrinar què va fallar i no repetir els mateixos errors. Potser un dels aprenentatges que hauríem de fer com a moviment és ser conscients que no tota la responsabilitat ha de recaure en els partits polítics, sinó que és compartida per la resta d'actors. Entitats, sindicats, associacions, col·lectius diversos ens hem d'empoderar i portar més la iniciativa en aquesta partida d'escacs amb l'estat. Hem de recuperar una agenda política pròpia i no deixar que la repressió ens marqui els ritmes. Cal que ens centrem a construir les autèntiques estructures d'estat: un teixit associatiu potent, deslligat de les estructures i els poders estatals espanyols que puguin condicionar-ne les decisions.

—Expliqueu una mesura urgent que proposaríeu al govern, als partits, a les associacions o a la gent, per reactivar el procés d'independència.

—El país necessita reforçar les estructures associatives a tots els nivells. Culturals, de lleure, de lluita per la llengua i, evidentment, les que s'organitzen des dels centres de treball. No som prou conscients de la potencialitat que pot tenir el fet d'estar associat, afiliat o coordinat en alguna entitat que sigui sensible a la causa. Perquè la república s'ha de construir des de tots els àmbits, també des de la feina. I aquí la Intersindical-CSC té un paper rellevant. L'absència de sindicalisme nacional a Catalunya és una anomalia si ho comparem amb les nacions sense estat que ens envolten,

com Galícia i el País Basc. Per sort, la tendència es va revertint. Imagineu-vos com seria de diferent si en comptes de mil delegats, la Intersindical-CSC en tingués vint mil, superant els sindicats del règim. El control de l'estructura productiva seria enorme i ens donaria una grandíssima fortalesa com a moviment, cosa que faria créixer la nostra correlació de forces. En un altre aspecte, que no és tant perquè jo sigui eivissenca sinó perquè no entenc la nació si no és completa, crec que és vital que reforcem el discurs reivindicant els Països Catalans, sens perjudici que cada territori tingui els seus ritmes, però aquest ha de ser un procés que a la llarga els englobi a tots. De la mateixa manera que reivindicar els Països Catalans dóna solidesa al moviment independentista, la representació de més del 50% de la població no pot estar infrarepresentada en els lideratges del país. Amb això vull dir que les dones han de tenir un paper més rellevant en aquest procés, no només perquè la visió femenina i feminista és més que necessària sinó perquè rebaixar els nivells de testosterona en els lideratges del país pot portar a noves maneres de treballar que, ara per ara, no ens anirien gens malament.

Intersindical-CSC

SINDICAT INDEPENDENTISTA I DE CLASSE. SECTORIAL D'EDUCACIÓ